

[Thoft]

alle tilfælde efterfølgende har modtaget meddelelse om, at de har været genstand for en undersøgelse foretaget af en af efterretningstjenesterne eller evt. dem begge?»

Begrundelse

Jeg har i spørgsmål til justitsministeren af 18. august 1986 stillet et næsten identisk spørgsmål. Ministeren magter åbenbart ikke at besvare spørgsmålet, for jeg har blot fået oplyst, at justitsministeriet ikke er bekendt med, i hvilken udstrækning der kræves sikkerhedsgodkendelse inden for de enkelte ansættelsesområder, eller hvilken praksis der følges vedrørende underretning af den ansatte om sikkerhedsundersøgelsen.

Jeg har derfor været nødsaget til at gå til den yderlighed at ulejlige samtlige ministre, idet jeg finder det vigtigt at få afklaret, i hvilket omfang sikkerhedsgodkendelse praktiseres.

Mit spørgsmål er inspireret af, at de enkelte ministerier og styrelser i stigende grad militariseres, efterhånden som f.eks. det civile beredskab udstrækker sine fangarme til de enkelte ministres områder. Endelig er mit spørgsmål inspireret af, at det nu viser sig, at samtlige ministerier og styrelser kan rekvirere assistance fra efterretningstjenesten for at få belyst ansattes personlige og politiske forhold.

Ministrene besvarede spørgsmålene ved skrivelser dateret inden for perioden 15.–29. september 1986, idet man henviste til justitsministerens svar på spm. nr. S. 1726, der var sålydende:

Svar (12/9 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det kan oplyses, at sikkerhedsgodkendelse og i den forbindelse en undersøgelse med henblik herpå alene finder sted i relation til personale, som i henhold til ansættelsesforholdet skal beskæftige sig med klassificeret materiale.

Undersøgelser med henblik på sikkerhedsgodkendelse tilrettelægges på en sådan måde, at det står den pågældende klart, at der for at opnå sikkerhedsgodkendelse foretages de nødvendige undersøgelser.

Spm. nr. S 1744

Til *undervisningsministeren* (5/9 86) af:

Riishøj (SF):

»Kan ministeren tilslutte sig det synspunkt, at diskussionerne omkring Operation Dagsværk på landets gymnasieskoler i fællestimer bør være alsidige, og at ingen bestemt ungdomsorganisation, herunder KU, som den eneste af de politiske ungdomsorganisationer har en særret til at være repræsenteret på disse fællesmøder?»

Begrundelse

Det pædagogiske ansvar for undervisningen på landets gymnasieskoler er ministerens og rektorenes. Ministeren har på den baggrund deltaget aktivt i diskussionerne om Operation Dagsværk og har øjensynlig klogelig valgt at tilslutte sig det grundsynspunkt, at humanitær hjælp bør ydes, hvor nøden faktisk er. Dette grundsynspunkt har et klart flertal i folketinget tilsluttet sig i forbindelse med hjælpen til Etiopien, til de afghanske flygtninge, til ofrene for apartheid etc. Det princip gælder naturligvis også i Nicaraguas tilfælde.

Emnet diskuteres ivrigt på skolerne, også i fællestimer. I forbindelse med den pædagogiske tilrettelæggelse af fællestimerne ønsker spørgeren ministerens tilslutning til det grundsynspunkt, at dersom de politiske ungdomsorganisationer, f.eks. KU, er repræsenteret i panelet, bør også andre ungdomsorganisationer med andre grundsynspunkter ud fra elementære alsidighedskriterier naturligvis være repræsenteret, f.eks. Radikal Ungdom, SFU eller DSU. Spørgeren går ud fra, at KU i den sammenhæng ikke betragtes som en elevorganisation.

Svar (15/9 86):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Det følger af bekendtgørelsen om lærerråd m.v., at fællesudvalget på den enkelte gymnasieskole tilrettelægger fællestimerne og bestemmer, hvem der skal indbydes. Jeg har ikke noget ønske om at ændre på dette forhold, men synes – i forlængelse af min principielle opfattelse – at det vil være naturligt, at der i fællestimerne fremlægges så nuance-